

Sentencja

Artykuł 27 akapit pierwszy dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) i art. 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) powinny być interpretowane w ten sposób, iż należy tymczasowo utrzymać w mocy ustawowy obowiązek uzyskania zezwolenia na taryfy za świadczenie usług w zakresie telefonii głosowej dla użytkowników końcowych przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą na tym rynku, taki jak obowiązek przewidziany w art. 25 ustawy o telekomunikacji (Telekommunikationsgesetz) z dnia 25 lipca 1996 r., wynikający z prawa krajowego obowiązującego przed ustanowieniem nowych ram regulacyjnych, a także stwierdzające ten obowiązek akty administracyjne.

(¹) Dz.U. C 212 z 2.9.2006.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Ursula Voß przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-300/06) (¹)

(Artykuł 141 WE — Zasada równości wynagrodzeń pracowników płci męskiej i pracowników płci żeńskiej — Urzędnicy — Uposażenie za godziny nadliczbowe — Dyskryminacja pośrednia pracowników płci żeńskiej zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy)

(2008/C 22/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ursula Voß

Strona pozwana: Land Berlin

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 141 traktatu WE — Przepisy krajowe przewidujące, zarówno w stosunku do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy jak i zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, niższe wynagrodzenie za godziny nadliczbowe w porównaniu z wynagrodzeniem otrzymywanym za godziny przepracowane w ramach pensum — Wynagrodzenie nauczycielki zatrudnionej w niepełnym wymiarze czasu pracy, lecz świadczącej ponadto pracę w godzinach nadliczbowych, niższe od wynagrodzenia, które otrzymywałby urzędnik, gdyby taka sama liczba godzin

była przepracowana w ramach pełnego wymiaru czasu pracy — Dyskryminacja pośrednia pracowników płci żeńskiej

Sentencja

Wykładni art. 141 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu dotyczącemu wynagradzania urzędników takiemu jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, który, po pierwsze, definiuje godziny nadliczbowe przepracowane zarówno przez urzędników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, jak i urzędników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy jako godziny przepracowane ponad indywidualne pensum, a po drugie, ustala niższą stawkę wynagrodzenia za te godziny niż stawka za godziny przepracowane w ramach indywidualnego pensum, co skutkuje tym, że urzędnicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy otrzymują niższe wynagrodzenie od urzędników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy za godziny przepracowane ponad ich indywidualne pensum aż do wysokości liczby godzin, jakie zobowiązany jest przeprowadzić urzędnik zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w ramach swego pensum, w przypadku gdy:

— wśród wszystkich pracowników objętych zakresem rozpatrywanego przepisu dotyczy to znacznie wyższego odsetka pracowników płci żeńskiej niż męskiej;

oraz

— nierówne traktowanie nie jest uzasadnione obiektywnymi czynnikami niezwiązanymi z jakąkolwiek dyskryminacją ze względu na płeć.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 listopada 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil — Hiszpania) — Alfredo Nieto Nuño przeciwko Leonci Monlleó Franquet

(Sprawa C-328/06) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 4 ust. 2 lit. d) — Znaki towarowe „powszechnie znane” w państwie członkowskim w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej — Znajomość znaku towarowego — Zasięg geograficzny)

(2008/C 22/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfredo Nieto Nuño

Strona pozwana: Leonci Monlleó Franquet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Mercantil — Wykładnia art. 4 dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str.1) — Pojęcie znaku „powszechnie znanego” — Znajomość i używanie, które mogą być ograniczone do określonego terytorium, takiego jak terytorium wspólnoty autonomicznej, regionu, „państwa” lub miasta, ze względu na dany towar lub daną usługę oraz na krąg odbiorców znaku towarowego

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 lit. d) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że wcześniejszy znak towarowy musi być powszechnie znany na całym terytorium państwa członkowskiego rejestracji lub na jego znacznej części.

(¹) Dz.U. C 237 z 30.9.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-401/06) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Opodatkowanie — Szósta dyrektywa VAT — Świadczenie usług — Wykonawca testamentu — Miejsce wykonania świadczenia — Artykuł 9 ust.1 i 2 lit. e))

(2008/C 22/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciel: M. Lumma, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1) — Usługi świadczone przez wykonawców testamentu na rzecz klientów mających miejsce zamieszkania lub siedzibę poza terytorium Wspólnoty lub podatników mających miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Wspólnoty, lecz poza terytorium państwa usługodawcy — Miejsce świadczenia usług — Uznanie za działalność wykonawcy testamentu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Republikę Federalną Niemiec.

(¹) Dz.U. C 294 z 2.12.2006.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 listopada 2007 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-417/06 P) (¹)

(Odwołanie — Dopuszczalność — Fundusze strukturalne — Finansowanie inicjatyw wspólnotowych — Zmiana podziału orientacyjnego — Wykonanie prawomocnego wyroku)

(2008/C 22/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: I. Braglia, pełnomocnik, D. Del Gaizo i G. Albenzio, avvocati dello Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. de March i L. Flynn, pełnomocnicy, A. Dal Ferro, avvocato)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-225/04 Włochy przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2003) 3971 wersja ostateczna z dnia 26 listopada 2003 r., ustalającej podział środków na zobowiązania wynikające z inicjatyw wspólnotowych w okresie 1994-1999 pomiędzy państwa członkowskie, oraz wszelkich aktów z nią związanych lub wcześniejszych.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, także kosztami poniesionymi przez Komisję Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 310 z 16.12.2006.